

Arrest

nr. 305 869 van 29 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 28 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor verzoekster.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 6 september 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 12 september 2022 om internationale bescherming. Op 24 november 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 november 2023 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Vietnamese nationaliteit en bent u afkomstig uit Bui Vien, district 1, provincie Saigon (Vietnam). U bezit de Kinh etniciteit en u bent katholiek christen. In het jaar 1981 werd u door de Vietnamese autoriteiten gearresteerd. U werd langer dan 100 dagen vastgehouden. Tijdens uw arrestatie diende u zich naakt te wassen in een rivier. U werd ziek. U ondervond nadien moeilijkheden. U verliet Vietnam op 5 september 2022 en reisde met een toeristenvisum tot in België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 12 september 2022. Bij terugkeer naar Vietnam vreest u opnieuw gearresteerd en aangehouden te worden door de Vietnamese autoriteiten. Daarnaast kunt u niet naar Vietnam terugkeren omdat u er niet over een netwerk of inkomen beschikt. Ter staving van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel Vietnamees paspoort; uw originele Vietnamese identiteitskaart; uw originele geboorteakte; twee originele documenten in verband met uw opleidingen in Vietnam en een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw zus.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het GGVS stelt evenmin dergelijk noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Vietnam naar aanleiding van de arrestatie en aanhouding in 1981 op basis van volgende elementen:

1. Tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u niets verteld over de gebeurtenissen in 1981. Sterker nog, u verklaarde uitdrukkelijk geen vrees te hebben voor uw land maar eenzaam te zijn en geen inkomsten te hebben (Vragenlijst CGVS, vraag 3.4.). In uw antwoorden op de andere vragen verwees u opnieuw naar het feit dat u eenzaam was in Vietnam en geen inkomsten had (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en vraag 3.7c). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u aan dat u over het incident in 1981 niet durfde te spreken uit schrik dat de Vietnamese autoriteiten op de hoogte zouden worden gebracht (notities persoonlijk onderhoud, p. 4 en p. 9). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische asielautoriteiten impliceert dat u vertrouwen hebt in deze diensten.

2. U bent sinds 1981 tot uw vertrek uit Vietnam in september 2022 steeds in Vietnam blijven wonen. Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging koesterde sinds uw vrijlating mag worden aangenomen dat u alle mogelijke stappen ondernam om Vietnam zo snel als mogelijk te verlaten.

3. Bovendien stak u in 2019 de grens over om arme families te bezoeken (CGVS, p. 14). Nadien keerde u terug naar Vietnam. Het is niet geloofwaardig dat u terugkeerde naar Vietnam indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van de Vietnamese autoriteiten.

4. U verliet Vietnam op legale manier met uw eigen paspoort. Gezien u zich tot de Vietnamese autoriteiten wendde u zonder problemen van de Vietnamese autoriteiten een paspoort kreeg kan niet worden aangenomen dat u ten aanzien van hen een gegronde vrees voor vervolging koestert (CGVS, p. 15). Dat u in begin september 2022 Vietnam zonder problemen kon verlaten bevestigt deze vaststelling.

Er kan niet anders dan worden besloten dat indien de Vietnamese autoriteiten u opnieuw zouden willen arresteren en aanhouden, ze hiertoe alle mogelijkheid hadden. Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan uw vrees ten aanzien van de Vietnamese autoriteiten.

Verder haalt u aan niet naar Vietnam te kunnen terugkeren omwille van socio-economische redenen. In Vietnam beschikt u namelijk niet langer over een netwerk of inkomen (CGVS, p. 11 en p. 16). Het volstaat hierbij op de merken dat motieven geenszins ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U slaagde er bovendien niet in aannemelijk te maken dat uw levensomstandigheden in Vietnam dermate precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaringen met betrekking tot uw netwerk en inkomsten in Vietnam omwille van onderstaande redenen:

1. U legde wisselende verklaringen af met betrekking tot uw eigen woonplaats. Vooreerst verklaarde u steeds in hetzelfde huis te hebben gewoond in Bui Vien. De woning was het eigendom van uw ouders (CGVS, p. 8). Later kwam u hierop echter terug en stelde u gratis in een magazijn te hebben gewoond. De woning waarin u voordien woonde was een huurhuis. U kon echter de huur niet betalen en diende de woning te verlaten (CGVS, p. 9 en 10)

2. U was in 2019 in staat om de kosten voor een paspoort te betalen en de grens over te steken. U maakte deze reis in het kader van liefdadigheidswerk. U reisde om arme mensen en families te bezoeken (CGVS, p. 14). Indien u daadwerkelijk dermate arm was dat u gratis in een magazijn diende te wonen en geen middelen had om in uw basisbehoeften te voorzien mag het verbazen dat u een reis ondernam van langer dan een maand om elders arme mensen te bezoeken. Voor 2019 had u ook al een paspoort gehad (CGVS, p. 15). In september 2022 was u in staat om de vliegtuigtickets van Vietnam naar België te bekostigen, evenwel met de hulp van uw zus (CGVS, p. 14).

3. In Vietnam heeft u 10 à 20 jaar privéles gegeven. U gaf les aan kinderen in groepen van 5 tot 6 leerlingen. Per kind vroeg u voor een maand les 100.000 Vietnamese Dong. Gezien u tot het begin van de coronapandemie een inkomen had, kan niet worden besloten dat uw leefomstandigheden uiterst precair waren. Ondanks u zegt dat de ouders de lessen niet meer konden betalen, kan niet worden ingezien waarom u de kostprijs van de lessen niet kan verlagen of ander werk kan vinden.

4. U legde wisselende verklaringen af met betrekking tot uw gezinssamenstelling en de huidige verblijfplaats van uw gezinsleden. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw vader overleed in het jaar 2003. U kon niet aangeven waar uw moeder op dat moment verbleef (Verklaringen DVZ, vraag 13). U gaf aan een broer te hebben die in Adelaide (Australië) woont (Verklaringen DVZ, vraag 18). Bij de DVZ haalde u ook aan dat u een nicht heeft in Vietnam die dokter is. U gaf bovendien haar telefoonnummer (Verklaringen DVZ, vraag 15). Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat uw moeder reeds in 1975 overleed (CGVS, p. 8). Het mag verbazen dat u dit niet vermeldde bij de DVZ. Verder werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u nog boers of zussen had. U antwoordde naast de vraag en sprak opnieuw over uw zus die in België verblijft. Wanneer u werd gewezen op uw verklaringen bij de DVZ bevestigde u een broer te hebben maar zei u dat hij een paar jaar geleden overleed. Sinds 1975 heeft u weinig tot geen contact meer met hem. Hierdoor weet u niet waar hij woont en of hij al dan niet kinderen heeft (CGVS, p. 6). Dit mag verbazen gezien u bij de DVZ wel kon aangeven dat hij in Adelaide woont en u toen niets zei over zijn overlijden. U wou bij de DVZ niets zeggen over het overlijden van uw broer omdat u geen exacte informatie over hem heeft. Deze uitleg kan niet overtuigen gezien u bij de DVZ wel wou aangeven dat hij toen in Australië woonde. Deze informatie vernam u ook via een vriend (CGVS, p. 7). Verder kan het CGVS niet geloven dat u over helemaal geen netwerk beschikt in Vietnam. In uiterste nood kunt u mogelijks beroep doen op de nicht waarover u sprak bij de DVZ. Ondanks zij een ver familielid blijkt te zijn kan worden aangenomen dat u contact met haar onderhoudt gezien u over haar telefoonnummer beschikt (Verklaringen DVZ, vraag 15).

U maakte na het persoonlijk onderhoud nog opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"3.2.1. Eerst en vooral, in tegenstelling tot wat het CGVS in haar beslissing beweert, is de aanvraag van de verzoekster niet gegrond op eenvoudige economische redenen. Het blijkt dat de verzoekster niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien (zoals voedsel, onderdak, een economische activiteit uitoefenen, enz.).

3.2.2. De verzoekster leeft in precare socio-economische omstandigheden die men met extreme armoede kan vergelijken.

De verzoekster toont, ter staving van haar verzoek, een document van de Vietnamese autoriteiten, dat aantoont dat zij geen les mag kan geven aan haar groepen leerlingen³. Indien de verzoekster de autoriteiten niet zou gehoorzamen, spreekt het voor zich dat zij van zware sancties het slachtoffer zou zijn.

Betreffende de vraag of de verzoekster in staat zou zijn om een andere economische activiteit uit te oefenen, wenst zij nogmaals te herinneren dat zij sinds jaren de gewoonte had om de Franse taal te doceren aan groepen studenten.

Zij is nu echter iets meer dan 73 jaar oud, en gezien haar leeftijd, zou een mogelijke werkgever liever een jongere persoon aannemen die ook lichamelijk meer in staat is.

3.2.3. Vervolgens blijkt dat het systeem van sociale hulp in Vietnam niet elke Vietnamese burger toelaat om in menswaardige omstandigheden te leven.

In Vietnam, bestaat het sociaal systeem uit drie steunpalen:

- De overdracht van sociale hulp,
- De gezondheidszorg,
- De noodhulp.

Desondanks dit systeem, hebben talrijke senioren geen andere keuze dan te blijven werken.

Volgens een verslag van het Ministerie van Arbeid van Vietnam, onder toezicht van de Verenigde Naties⁴: « (...)».

Gezien de elementen van dit verslag, blijkt het dat de oudere vrouwen meer het slachtoffer zijn van armoede dan mannen. Hoe ouder de vrouwen, hoe meer ze de hulp van hun kinderen nodig hebben.

Merendeel van deze senioren kan niet van een pensioen genieten dat hen toelaat om te voorzien in hun basisbehoeften, en hebben geen andere keuze dan te moeten werken of te rekenen op de hulp van hun kinderen.

Inderdaad, volgens hetzelfde verslag⁵, « (...)»

Rekening houdend met het voorgaande, moet op zijn minst de status van de subsidiaire bescherming hem toegekend worden, gelet op het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen die de verzoekster riskeert, in schending met artikel 3 van het EVRM in het geval hij naar Afghanistan zou moeten keren.

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds beschouwd dat de uitzetting door een lidstaat problematisch kan zijn op grond van artikel 3 van het EVRM, en kan leiden tot de aansprakelijkheid van een verdragsluitende staat op grond van het Verdrag, wanneer er ernstige redenen bestaan en dat men kan geloven dat de betrokkene, in het land van bestemming, een werkelijk risico loopt om behandelingen te ondergaan die in strijd staan met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden verbindt artikel 3 van het EVRM ertoe om de persoon in kwestie niet naar dit land uit te zetten⁶.

Om te kunnen oordelen of er zwaarwegende gronden bestaan dat de vreemdeling een reëel risico zou lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling zoals verboden door artikel 3 van het EVRM, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan de aanduidingen uitgegeven door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens.

Hieromtrent heeft zij geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op een slechte behandeling na te gaan, de voorspelbare gevolgen van de verwijdering van de betrokkene naar het land van bestemming moeten onderzocht worden, rekening houdend met de algemene situatie van dit land en met de omstandigheden eigen aan de betrokkene (wij benadrukken dit)⁷.

Het blijkt dat de sociale hulp die senioren krijgen overeenkomt met de prijs van een koffie of van een simpele snack.

Samengevat heeft de verzoekster terecht een asielaanvraag ingediend met als redenen dat zij niet kan voorzien in haar basisbehoeften in Vietnam.

De Vietnamese autoriteiten hebben haar verboden om haar beroep van leerkracht uit te oefenen. Senioren zijn echter wel verplicht om te blijven werken wegens de zware gebreken die het Vietnamese sociale systeem kent.

Aangezien zij geen economische activiteit kan uitoefenen, kan zij niet in haar basisbehoeften voorzien. De verzoekster is uiteraard niet in staat om een economische activiteit in de landbouw uit te oefenen, gezien haar leeftijd.

Bovendien kan zij niet op familieleden rekenen, aangezien zij geen familie in Vietnam heeft, terwijl het wel de gewoonte is dat kinderen voor hun ouders zorgen.

3.3. Vervolgens vermeldt het CGVS dat de verzoekster in staat was om in het verleden te reizen en omdat zij in staat was om te reizen, zou zij in staat moeten zijn om in haar basisbehoeften te voorzien.

Dit betreft geen reis zoals men zich dat gewoonlijk inbeeldt.

In werkelijkheid betreft dit een religieuze pelgrimstocht die door sommige gemeenschappen worden georganiseerd. Deze pelgrimstocht laat de verzoekster toe om onderdak te krijgen, en om voedsel te krijgen in de tijd dat zij bepaalde bevolkingsklassen helpt.

Dit is een manier die de verzoekster gevonden heeft om af en toe een van een maaltijd te kunnen genieten.

3.4. Tenslotte wenst de verzoekster te benadrukken dat de hechtenis waarvan zij in het verleden het slachtoffer was, als gevolg heeft gehad dat zij uitgesloten werd en afgesloten van de maatschappij moest leven.

Het is net om die reden dat de Vietnamese autoriteiten haar verboden hebben om haar werk als leerkracht uit te oefenen, om het de verzoekster “moeilijk te maken” en te verhinderen dat zij een menswaardig leven zou kunnen leiden.

De verzoekster erkent dat zij dit element (hechtenis die veertig jaar geleden plaatsvond) had moeten vermelden tijdens haar eerste interview met de Dienst Vreemdelingenzaken, wat zij toen niet gedaan heeft.

Zij wenst hieromtrent te benadrukken dat zij dacht dat de Vietnamese tolk misschien banden kon hebben met de Vietnamese autoriteiten (de verzoekster is bijzonder wantrouwig, gezien zij haar ganse leven heeft doorgebracht in een communistisch regime).”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster een document van de Vietnamese autoriteiten inzake het verbod om haar beroep als leerkracht uit te oefenen als nieuw stavingstuk (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een

motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan haar vrees voor vervolging bij terugkeer naar Vietnam naar aanleiding van de arrestatie en aanhouding in 1981, omdat (ii) de socio-economische motieven die zij aanhaalt om niet naar Vietnam te kunnen terugkeren geenszins ressorteren onder de criteria van het Verdrag van Genève en zij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat haar levensomstandigheden in Vietnam dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting en omdat (iii) de opmerkingen die zij overmaakte omtrent haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niets aan deze vaststellingen veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart bij terugkeer naar haar land van herkomst, Vietnam, te vrezen voor arrestatie door de Vietnamese autoriteiten, zoals in het jaar 1981, toen zij honderd dagen zou zijn vastgehouden, reeds was gebeurd. Na haar vrijlating toen zou zij moeilijkheden ondervonden hebben. Daarnaast stelt zij niet te kunnen terugkeren naar Vietnam omdat zij er niet over een netwerk of inkomen beschikt.

Ter staving van haar relaas legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure haar paspoort, haar identiteitskaart, haar geboorteakte en documenten in verband met haar opleiding voor, alsook een fotokopie van de Belgische identiteitskaart van haar zus (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Het paspoort, de identiteitskaart, de geboorteakte en de documenten in verband met haar opleiding kunnen de identiteit, de reisweg en de opleiding van verzoekster staven. Deze elementen staan *in casu* niet ter discussie, doch hebben geen betrekking op de feiten die verzoekster ertoe zouden hebben genoopt haar land te verlaten. De identiteitskaart van de zus van verzoekster kan hoogstens aantonen dat verzoekster een zus heeft in België, maar heeft evenmin betrekking op de problemen die verzoekster bij een terugkeer naar Vietnam stelt te vrezen.

Wat betreft het document van de Vietnamese autoriteiten inzake het verbod om haar beroep als leerkracht uit te oefenen dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 3), dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) waardoor het niet in overweging wordt genomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoekster voorgelegde stukken volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of haar verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen hecht de adjunct-commissaris geen geloof aan de door verzoekster geponeerde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Vietnam naar aanleiding van haar arrestatie en aanhouding in 1981. Hij baseert zich hiervoor op de volgende elementen:

"1. Tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u niets verteld over de gebeurtenissen in 1981. Sterker nog, u verklaarde uitdrukkelijk geen vrees te hebben voor uw land maar eenzaam te zijn en geen inkomsten te hebben (Vragenlijst CGVS, vraag 3.4.). In uw antwoorden op de andere vragen verwees u

opnieuw naar het feit dat u eenzaam was in Vietnam en geen inkomsten had (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en vraag 3.7c). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde u aan dat u over het incident in 1981 niet durfde te spreken uit schrik dat de Vietnamese autoriteiten op de hoogte zouden worden gebracht (notities persoonlijk onderhoud, p. 4 en p. 9). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische asielautoriteiten impliceert dat u vertrouwen hebt in deze diensten.

2. U bent sinds 1981 tot uw vertrek uit Vietnam in september 2022 steeds in Vietnam blijven wonen. Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging koesterde sinds uw vrijlating mag worden aangenomen dat u alle mogelijke stappen ondernam om Vietnam zo snel als mogelijk te verlaten.

3. Bovendien stak u in 2019 de grens over om arme families te bezoeken (CGVS, p. 14). Nadien keerde u terug naar Vietnam. Het is niet geloofwaardig dat u terugkeerde naar Vietnam indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van de Vietnamese autoriteiten.

4. U verliet Vietnam op legale manier met uw eigen paspoort. Gezien u zich tot de Vietnamese autoriteiten wendde u zonder problemen van de Vietnamese autoriteiten een paspoort kreeg kan niet worden aangenomen dat u ten aanzien van hen een gegronde vrees voor vervolging koestert (CGVS, p. 15). Dat u in begin september 2022 Vietnam zonder problemen kon verlaten bevestigt deze vaststelling.

Er kan niet anders dan worden besloten dat indien de Vietnamese autoriteiten u opnieuw zouden willen arresteren en aanhouden, ze hiertoe alle mogelijkheid hadden. Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan uw vrees ten aanzien van de Vietnamese autoriteiten."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen dat de hechtenis waarvan zij in het verleden het slachtoffer was als gevolg heeft gehad dat zij uitgesloten werd en afgesloten van de maatschappij moest leven en het erkennen dat zij deze hechtenis had moeten vermelden tijdens haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster nog benadrukt dat zij dacht dat de Vietnamese tolk misschien banden kon hebben met de Vietnamese autoriteiten en stelt dat zij bijzonder wantrouwig is, gezien zij haar ganse leven heeft doorgebracht in een communistisch regime, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Bovendien is dit summiere betoog gericht tegen slechts één van de hierboven aangehaalde overwegingen die de adjunct-commissaris hebben doen besluiten dat hij geen geloof hecht aan verzoeksters vrees voor vervolging bij terugkeer naar Vietnam naar aanleiding van de arrestatie en aanhouding in 1981 en laat verzoekster de overige overwegingen van de bestreden beslissing daarover ongemoeid.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft de socio-economische motieven die verzoekster aanhaalt om niet naar Vietnam te kunnen terugkeren stelt de adjunct-commissaris op goede gronden vast dat deze geenszins ressorteren onder de criteria van het Verdrag van Genève, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Dit wordt door verzoekster niet betwist.

Daarnaast stelt de adjunct-commissaris dat verzoekster er bovendien niet in slaagde aannemelijk te maken dat haar levensomstandigheden in Vietnam dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, nu er omwille van de volgende redenen geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over haar netwerk en inkomsten in Vietnam:

"1. U legde wisselende verklaringen af met betrekking tot uw eigen woonplaats. Vooreerst verklaarde u steeds in hetzelfde huis te hebben gewoond in Bui Vien. De woning was het eigendom van uw ouders (CGVS, p. 8). Later kwam u hierop echter terug en stelde u gratis in een magazijn te hebben gewoond. De woning waarin u voordien woonde was een huurhuis. U kon echter de huur niet betalen en diende de woning te verlaten (CGVS, p. 9 en 10)

2. U was in 2019 in staat om de kosten voor een paspoort te betalen en de grens over te steken. U maakte deze reis in het kader van liefdadigheidswerk. U reisde om arme mensen en families te bezoeken (CGVS, p.

14). Indien u daadwerkelijk dermate arm was dat u gratis in een magazijn diende te wonen en geen middelen had om in uw basisbehoeften te voorzien mag het verbazen dat u een reis ondernam van langer dan een maand om elders arme mensen te bezoeken. Voor 2019 had u ook al een paspoort gehad (CGVS, p. 15). In september 2022 was u in staat om de vliegtuigtickets van Vietnam naar België te bekostigen, evenwel met de hulp van uw zus (CGVS, p. 14).

3. In Vietnam heeft u 10 à 20 jaar privéles gegeven. U gaf les aan kinderen in groepen van 5 tot 6 leerlingen. Per kind vroeg u voor een maand les 100.000 Vietnamese Dong. Gezien u tot het begin van de coronapandemie een inkomen had, kan niet worden besloten dat uw leefomstandigheden uiterst precair waren. Ondanks u zegt dat de ouders de lessen niet meer konden betalen, kan niet worden ingezien waarom u de kostprijs van de lessen niet kan verlagen of ander werk kan vinden.

4. U legde wisselende verklaringen af met betrekking tot uw gezinssamenstelling en de huidige verblijfplaats van uw gezinsleden. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw vader overleed in het jaar 2003. U kon niet aangeven waar uw moeder op dat moment verbleef (Verklaringen DVZ, vraag 13). U gaf aan een broer te hebben die in Adelaide (Australië) woont (Verklaringen DVZ, vraag 18). Bij de DVZ haalde u ook aan dat u een nicht heeft in Vietnam die dokter is. U gaf bovendien haar telefoonnummer (Verklaringen DVZ, vraag 15). Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat uw moeder reeds in 1975 overleed (CGVS, p. 8). Het mag verbazen dat u dit niet vermeldde bij de DVZ. Verder werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u nog boers of zussen had. U antwoordde naast de vraag en sprak opnieuw over uw zus die in België verblijft. Wanneer u werd gewezen op uw verklaringen bij de DVZ bevestigde u een broer te hebben maar zei u dat hij een paar jaar geleden overleed. Sinds 1975 heeft u weinig tot geen contact meer met hem. Hierdoor weet u niet waar hij woont en of hij al dan niet kinderen heeft (CGVS, p. 6). Dit mag verbazen gezien u bij de DVZ wel kon aangeven dat hij in Adelaide woont en u toen niets zei over zijn overlijden. U wou bij de DVZ niets zeggen over het overlijden van uw broer omdat u geen exacte informatie over hem heeft. Deze uitleg kan niet overtuigen gezien u bij de DVZ wel wou aangeven dat hij toen in Australië woonde. Deze informatie vernam u ook via een vriend (CGVS, p. 7). Verder kan het CGVS niet geloven dat u over helemaal geen netwerk beschikt in Vietnam. In uiterste nood kunt u mogelijks beroep doen op de nicht waarover u sprak bij de DVZ. Ondanks zij een ver familielid blijkt te zijn kan worden aangenomen dat u contact met haar onderhoudt gezien u over haar telefoonnummer beschikt (Verklaringen DVZ, vraag 15)."

Verzoekster voert aan dat zij met een document van de Vietnamese autoriteiten aantoonde dat zij geen les mag geven aan haar groepen leerlingen, doch zoals hierboven reeds werd aangehaald, wordt het door haar bij haar verzoekschrift ter staving daarvan gevoegde document niet in overweging genomen omdat het niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV en beperkt zij zich dus tot een loutere bewering die niet wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Ook door louter te wijzen op haar leeftijd toont verzoekster niet aan dat zij in Vietnam geen privéles meer zou kunnen geven of ander werk zou kunnen vinden. Dat uit algemene informatie blijkt dat het systeem van sociale hulp in Vietnam niet elke Vietnamese burger toelaat om in menswaardige omstandigheden te leven doet hieraan geen afbreuk. Evenmin doet dit afbreuk aan de andere overwegingen van de bestreden beslissing die hierboven worden aangehaald.

Door voorts nog te stellen dat zij niet op familieleden kan rekenen aangezien zij in Vietnam geen familie heeft, terwijl het er wel de gewoonte is dat kinderen voor hun ouders zorgen, werpt verzoekster geen ander licht op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) zij wisselende verklaringen aflegde met betrekking tot haar gezinssamenstelling en de huidige verblijfplaats van haar gezinsleden en dat (ii) zij in uiterste nood mogelijks beroep kan doen op de nicht waarover zij sprak bij de DVZ, waarvan kan worden aangenomen dat zij contact met haar onderhoudt aangezien zij over haar telefoonnummer beschikt.

Waar verzoekster nog laat gelden dat haar reis in het verleden in werkelijkheid een religieuze pelgrimstocht betreft die door sommige gemeenschappen worden georganiseerd en die haar toelaat om onderdak te krijgen en om voedsel te krijgen in de tijd dat zij bepaalde bevolkingsklassen helpt, beperkt zij zich opnieuw tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tijdens haar persoonlijk onderhoud vertelde zij hierover enkel dat zij arme mensen en een arme familie ging bezoeken. Frappant hierbij is bovendien dat verzoekster, voordat zij werd gewezen op de stempels op haar paspoort, nog ontkende voor haar vlucht naar België ooit al eerder te hebben gereisd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Hoe dan ook verklaarde verzoekster dat zij voor haar reis naar België omgerekend ongeveer 2000 euro had gespaard (*ibid.*), zodat er in de bestreden beslissing op goede gronden op wordt gewezen dat zij in september 2022 in staat was om de vliegtuigtickets van Vietnam naar België te bekostigen.

Aldus slaagt verzoekster er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten en maakt zij niet aannemelijk dat haar levensomstandigheden in Vietnam dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal

belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekster het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“U maakte na het persoonlijk onderhoud nog opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen.”

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekster in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN